

[Aage Frandsen]

»ATP's ydelser og administrationen i datterselskabet skal være underkastet tilsyn m.v. som pensionskasser under loven om forsikringsvirksomhed og vil tillige være under tilsyn m.v. af Finanstilsynet og Rigsrevisionen efter reglerne for ATP med henblik på at sikre . . .« osv.

Det er helt i orden, men jeg forstår også, at man ud fra den diskussion, som regeringspartierne har været inde i, har haft et behov for at præcisere disse ting. Vi er til fulde tilfreds og støtter forslaget.

Med hensyn til vores eget beslutningsforslag kan vi på nuværende tidspunkt konstatere, at under forudsætning af, at regeringen imødekommer Fremskridtspartiets ønsker, er der ikke flertal for vores forslag. Men da det alligevel nok er lidt tvivlsomt, om Fremskridtspartiet får sine ønsker tilgodeset i regeringen, må vi nok regne med, at der alligevel er mulighed for, at vi kan få tilslutning til vores forslag.

Jeg vil i den forbindelse også nævne, at ved tidligere behandlinger af et tilsvarende forslag fra Socialdemokratiet fremhævede Fremskridtspartiet i december 1987, hvor forslaget blev vedtaget, at man var tilhænger af det socialdemokratiske forslag om 40 pct. og ikke det, som blev kompromiseret, 25 pct. Fremskridtspartiets ordfører sagde, at da det socialdemokratiske forslag kom til første behandling, gav de naturligvis deres tilslutning ud fra den betragtning, at når et stor flertal i Folketinget havde vedtaget, at pengene skulle hobes op i disse fonde, måtte det eneste fornuftige være, at pengene blev investeret de rigtige steder, og her tænkte Fremskridtspartiets ordfører naturligvis først og fremmest på produktive virksomheder.

Det var ud fra en realistisk vurdering af, at det nok ikke kunne lade sig gøre at få nedlagt ATP og Dyrtdsfonden, at Fremskridtspartiet gav sin tilslutning til, at pengene så i hvert tilfælde skulle bruges på den bedst mulige måde. Der skulle ikke være tale om forskel på penge det ene eller det andet sted fra. Ud fra de betragtninger regner vi med, at når forhandlingerne mellem Fremskridtspartiet og regeringen på en eller anden måde må ende, ved vi også, hvor dette forslag lander. Vi må gå ud fra, at Fremskridtspartiet, hvis det ikke kan få vedtaget det mest ideelle, stadig væk er interesseret i det næstmest ideelle. Derfor regner vi med, at det må kunne lade sig gøre at få en afklaring i denne folketingsssamling. Det må også Fremskridtspartiet være interesseret i.

Et af argumenterne imod forslaget har været, at man ikke kunne lide kapitalkoncentrationer. Det er bl.a. Det Radikale Venstres synspunkt, men det har været fremført også af de partier, som normalt ikke skælder så meget ud over private kapitalkoncentrationer.

I den anden lov om forsikringsvirksomhed foreligger langt større kapitalkoncentrationer, mere end dobbelt så store midler ligger dér, og nogle af disse foretagender er langt større i hvert fald end Dyrtdsfonden. Så man må sige, at det ene sted vil man acceptere op til de 40 pct., men det andet sted vil man altså ikke. Derfor kan man ikke lade være med at tænke, at det må være noget med, hvem der har ejerskabet til disse fonde. Det er ikke ligegyldigt, om det er noget, lønmodtagerne har del i, eller noget, som andre har del i. Det må være ideologiske spørgsmål, det drejer sig om, og derfor er det ikke tilfældigt, at Venstres ordfører, hr. Skrumsager Skau, sekunderet af hr. Svend Heiselberg inddrager andre tanker i diskussionen, for Venstre bliver tilsyneladende mere og mere optaget af at lave det hele om; man er i det hele taget imod konstruktionen.

Med hensyn til sikringen af midler, det var også arbejdsministerens, hr. Skrumsager Skaus og hr. Kofod-Svendsens begrundelse, må man sige, at indtil videre har Dyrtdsfonden og ATP opført sig ganske fornuftigt, Dyrtdsfonden endda så fornuftigt, at man stødte mod loftet, fordi man netop havde investeret nogle rigtig gode steder. Derfor er det lidt urimeligt – for at sige det på jysk – at hr. Skrumsager Skau siger, at de gør det uden omtanke.

Nej, de har simpelt hen købt aktier så fornuftigt, at de stødte mod loftet, og derfor er det urimeligt over for dem at sige, at de nu skal sælge nogle med et muligt tab, for det er det, der bliver konsekvensen. Under alle omstændigheder skal de sælge aktier i de kommende år, for de skal udbetale pensioner, så de ved, at det kan lade sig gøre. Men hvorfor skal vi i den grad formynderisk blande os i det fra lovgivningsmagtens side?

De har hidtil skaffet den bedste forrentning, man overhovedet kan forestille sig, og jeg er helt overbevist om, at hvis denne uhyrlige tanke om at splitte det op i en hel masse individuelle ordninger, som hr. Skrumsager Skau er tilhænger af, bliver til noget, kan de fleste godt se, at det sted, hvor de får den bedste forrentning, alligevel er i ATP og i Dyrtdsfonden.